

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE

Broj: 07 0 U 021250 25 Uvp
Sarajevo, 06.02.2025. godine

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću za upravne sporove sastavljenom od sudija Jahjaefendić Jasmina, kao predsjednika vijeća, Ajanović-Selimović Amele i Krkeljaš Milorada, kao članova vijeća, te Hodžić Melise, kao zapisničara, u upravnom sporu tužitelja Ecco-Crima d.o.o. Prozor-Rama, zastupanog po punomoćniku Hakalović Harisu, advokatu iz Mostara, ul. Bulevar Narodne revolucije broj 7, protiv akta broj: UPII-09-03-19-122-2/20 od 11.02.2022. godine, tuženog Ministarstva građenja i prostornog uređenja Hercegovačko-neretvanskog kantona Mostar, u upravnoj stvari izdavanja građevinske dozvole za izgradnju male hidroelektrane, odlučujući o zahtjevu tužitelja za vanredno preispitivanje sudske odluke, podnesenom protiv presude Kantonalnog suda u Mostaru, broj: 07 0 U 021250 22 U od 29.10.2024. godine, na nejavnoj sjednici održanoj dana 06.02.2025. godine, donio je slijedeću:

P R E S U D U

Zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke se odbija.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Mostaru, broj: 07 0 U 021250 22 U od 29.10.2024. godine je odbijena tužba tužitelja podnesena protiv osporenog rješenja tuženog, broj: UPII-09-03-19-122-2/20 od 11.02.2022. godine, kojim je odbijena kao neosnovana njegova žalba izjavljena protiv prvostepenog rješenja Općine Prozor-Rama, Službe za prostorno uređenje, komunalne djelatnost, imovinsko pravne poslove i katastar nekretnina, broj: 03/1-19-365/19 od 28.12.2021. godine. Tim prvostepenim rješenjem je odbijen zahtjev tužitelja za izdavanje građevinske dozvole za izgradnju MHE Modri Vir na vodotoku rijeke Rama, instalirane snage 0,091 MW, na parceli k.č. br. 36/1/1 zv. "Rijeka Rama", upisana u p.l br. 348 k.o. K. i parceli k.č. br. 2/153/2 zv. „Kroje“, upisana u pl. br. 42. k.o. Višnjani vlasništvo Bosne i Hercegovine, na stacionaži km 2+400 od brane HE Rama i strojarom locinaroj nizvodno cca 300 m na stacionaži 2+700 od brane HE Rama, na Lugu, općina Prozor-Rama.

Protiv navedene presude prvostepenog suda tužitelj je podnio zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke, iz razloga što je pobijana presuda rezultat grubog kršenja Zakona o upravnom postupku i Zakona o vodama, a posebno zbog pogrešne primjene materijalnog prava. Ističe da informacija Pravobranilaštva BiH broj: 01-10-4-U-14/21 od 19.10.2021. godine (u kojoj se upućuje na potrebnu saglasnost Vijeća ministara, odnosno Komisije za državnu imovinu) nije mogla imati odlučujući značaj pri ocjeni dokaza obzirom na načelo materijalne istine, koje obavezuje nadležne organe da utvrde sve činjenice od značaja za donošenje pravilnog i zakonitog rješenja, da navedena komisija nikada nije profunkcionisala tako da je od njega traženo dostavljanje dokaza (da li se radi o imovini države BiH koja podliježe pod odredbe Zakona o privremenoj zabrani raspolaganja državnom imovinom BiH) koji je nemoguće pribaviti, da iz prvostepenog i osporenog rješenja nije moguće zaključiti na koji način je presuda Općinskog suda Mostaru, kojom je naloženo brisanje JP „Šume Herceg-

Bosne“ i upis prava u korist države BiH, imala uticaja na rješenje ove upravne stvari, te da nadležni organi, a i prvostepeni sud pogrešno tumače pitanje korištenja zemljišta shodno zaključenom ugovoru o koncesiji u svjetlu citiranog zakona, obzirom da se u takvom slučaju uopšte ne radi o prenosu prava vlasništva niti prava raspolaganja na predmetnim nekretninama. Dalje se u navodima citiraju odredbe federalnog Zakona o vodama, te tvrdi da jedna od predmetnih parcela zvana "Rijeka Rama" ima status javnog vodnog dobra kojim upravlja isključivo Federacija BiH, pa se u konkretnoj stvari ne radi o raspolaganju državnom imovinom, već korištenjem zemljišta potrebnog za izgradnju objekta MHE prema ugovoru o koncesiji u skladu sa Zakonom o vodama. Obzirom da je tuženi propustio dati valjano i potpuno obrazloženje za svoju odluku, a što kao pravilno prihvata i prvostepeni sud koji pobijanu presudu zasniva na pogrešnom tumačenju zakonskih odredaba i nepravilnoj primjeni Zakona o vodama, predlaže da se zahtjev za vanredno preispitivanje uvaži, pobijana presuda "poništi" i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno rješavanje.

Tuženi je u odgovoru na zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke naveo da ostaje kod navoda iz obrazloženja osporenog rješenja od 11.02.2022. godine.

Ovaj Sud je na osnovu člana 45. Zakona o upravnim sporovima ("Službene novine Federacije Bosne i Hercegovine", broj: 9/05) ispitao zakonitost pobijane presude prvostepenog suda u granicama zahtjeva i povrede propisa iz člana 41. stav 2. tog Zakona, pa je odlučio kao u izreci presude iz slijedećih razloga:

Prema obrazloženju pobijane presude, a i podacima iz spisa predmeta proizilazi da je tužitelj prvostepenom organu podnio zahtjev za izdavanje građevinske dozvole za izgradnju predmetne minihidroelektrane na naprijed opisanom zemljištu. Prvostepeni organ je rješenjem broj: 03/1-19-365/19 od 28.12.2021. godine odbio zahtjev tužitelja jer je našao (postupajući po uputama iz ranijeg rješenja tuženog od 11.01.2021. godine) da prema priloženoj dokumentaciji iz spisa predmeta (decidno navedena u obrazloženju prvostepenog rješenja), pravosnažnoj presudi Općinskog suda Mostaru broj: 58 0 Ps 192921 17 Ps od 27.12.2019. godine i informaciji Pravobranilaštva BiH broj: 01-10-4-U-14/21 od 19.10.2021. godine, proizilazi da tužitelj u smislu člana 33. i 34. Zakona o građenju HNK ("Službene novine Hercegovačko-neretvanskog Kantona", broj: 4/13) nije dostavio dokaz o pravu građenja na predmetnom zemljištu (saglasnost Bosne i Hercegovine kao vlasnika parcele k.č. br. 2/153/2 iz pl. br. 42 k.o. V., odnosno drugi dokaz o pravu na građenje), kao i da je istekla važnost elektroenergetske saglasnosti za proizvođača od 07.10.2019. godine, radi čega nisu ispunjeni uslovi za izdavanje građevinske dozvole. Tuženi je osporenim rješenjem od 11.02.2022. godine žalbu tužitelja izjavljenu protiv navedenog prvostepenog rješenja odbio kao neosnovanu, jer je našao da je prvostepeni organ pravilno zaključio da u smislu člana 33. i 34. Zakona o građenju HNK tužitelj nije dostavio dokaz o pravu građenja, kako je to od njega traženo, da se suprotno žalbenim navodima zaključen ugovor o koncesiji sa Vladom HNK broj: 11-05-27-1566-5/16 od 01.02.2017. godine nije mogao smatrati dokazom o pravu građenja, jer je prvosnažnom presudom Općinskog suda u Mostaru broj: 58 0 Ps 19221 17 Ps od 27.12.2019. godine naloženo brisanje upisa posjedovnog/zemljišno knjižnog stanja u posjedovnim listovima u korist JP "Šume Herceg Bosne" d.o.o. Mostar i to (pored ostalih) u posjedovnom listu broj 42 k.o. V. (predmetna nekretnina) i upis prava vlasništva i posjeda u korist države BiH sa dijelom 1/1, da općina Prozor-Rama, obzirom na Zakon o privremenoj zabrani raspolaganja državnom imovinom BiH nije mogla raspolagati državnom imovinom bez saglasnosti i odluke Vijeća ministara BiH, odnosno Komisije za državnu imovinu, radi čega je riješeno kao u izreci osporenog rješenja. Prvostepeni sud je odbio tužbu tužitelja izjavljenu protiv navedenog osporenog rješenja, jer je ocijenio da je u konkretnoj upravnoj stvari sporno to da li je tužitelj Ugovorom o koncesiji za korištenje vode rijeke Rama sa ciljem proizvodnje električne energije

stekao pravo da mu se izda građevinska dozvola za izgradnju predmetne MHE, da su nadležni organi obrazložili zašto se Ugovor o koncesiji Vlade HNK nije mogao smatrati dokazom o pravu građenja (jer se radilo o zemljištu u svojini Bosne i Hercegovine), da je u skladu sa Odlukom o načinu pretvaranja šumskog zemljišta u građevinsko ("Službene novine Federacije BiH", broj 108/12) rješenjem tuženog broj: UP-I-08-26/1-458/17 KK od 25.04.2017. godine dozvoljena tužitelju kao investitoru (za izgradnju predmetne MHE) promjena namjene šumskog zemljišta u građevinsko ukupne površine 1.073 m², na lokalitetu predmetne parcele k.č. br. 2/153/2 k.o. V., da je prema pribavljenom pl. br. 42 od 23.12.2020. godine na predmetnoj parceli kao posjednik/vlasnik bilo upisano JP "Šume Herceg-Bosne" sa p.o. Mostar, Šumarija Rama, dok je u rubrici svojina upisano DS (državna svojina), te da je prema pl. br. 42 od 12.07.2021. godine na predmetnoj parceli kao posjednik/vlasnik upisana Država Bosna i Hercegovina. Kako je predmetna nekretnina u državnoj svojini čiji titular je država BiH, to se o zahtjevu tužitelja za izdavanje građevinske dozvole moglo rješavati uz primjenu Zakona o privremenoj zabrani raspolaganja državnom imovinom BiH ("Službeni glasnik BiH", brojevi 18/05 do 58/08) kojim je privremeno zabranjeno raspolagati državnom imovinom. Stoga prvostepeni sud nalazi da su odluke nadležnih organa pravilne i na zakonu zasnovane, upućujući pri tome na pribavljenu informaciju Pravobranilaštva BiH da je za raspolaganje državnom imovinom neophodna saglasnost i odluka Vijeća ministara BiH, odnosno Komisije za državnu imovinu, za što su u obrazloženju rješenja nadležnih organa dani potpuni i jasni razlozi koje prihvata i prvostepeni sud. Pri tome su ocjenjeni neosnovanim prigovori tužitelja u pogledu povrede odredaba Zakona o vodama i Zakona o stvarnim pravima, jer je u upravnom postupku tražena građevinska dozvola za izgradnju MHE na predmetnom zemljištu, gdje je na parceli k.č. br. 2/153/2 iz p.l. br. 42. k.o. V., upisan posjed/vlasništvo Bosne i Hercegovine.

Donošenjem pobijane presude prvostepeni sud nije povrijedio federalni zakon, niti pravila federalnog zakona o postupku koja su mogla biti od uticaja na rješenje stvari, zbog čega je, po ocjeni ovog suda, zahtjev tužitelja za vanredno preispitivanje sudske odluke neosnovan.

Naime, prema odredbama člana 33. i 34. Zakona o građenju HNK proizilazi da zahtjev za izdavanje odobrenja za građenje podnosi investitor nadležnom tijelu, odnosno službi uprave u pisanom obliku, da se uz zahtjev, pored ostale propisane dokumentacije, prilaže i dokaz o pravu građenja, te da se dokazom o pravu građenja smatra ugovor ili odluka nadležnih tijela na osnovu koje je investitor stekao pravo vlasništva ili pravo građenja ili pravo korištenja radi građenja, ugovor o partnerstvu sklopljen sa vlasnikom zemljišta i/ili nekretnine čiji je cilj zajedničko građenje, d) ugovor o koncesiji kojim se stiče pravo građenja i pisana saglasnost vlasnika, odnosno svih suvlasnika nekretnine.

Nadalje, prema odredbama Zakona o privremenoj zabrani raspolaganja državnom imovinom Bosne i Hercegovine ("Službeni glasnik BiH", br. 18/05, 29/06, 85/06, 32/07, 41/07, 74/07, 99/07 i 58/08) i Zakona o privremenoj zabrani raspolaganja državnom imovinom Federacije Bosne i Hercegovine ("Službene novine Federacije BiH", br. 20/05, 17/06, 62/06, 40/07, 70/07, 94/07 i 41/08), koji zakoni su *lex specialis* u vezi sa pitanjem raspolaganja državnom imovinom, regulisano je da je zabranjeno raspolaganje državnom imovinom u vlasništvu ili posjedu Bosne i Hercegovine, te da zabrana raspolaganja državnom imovinom ostaje na snazi do stupanja na snagu zakona kojim se uređuje provođenje kriterija koji će se primjenjivati za utvrđivanje imovine koja je u svojini BiH, Federacije BiH, Republike Srpske i Distrikta Brčko BiH i utvrđuju prava svojine i upravljanja državnom imovinom, ili dok visoki predstavnik drugačije ne odluči.

Kada se dovede u vezu predmetno činjenično utvrđenje sa citiranim zakonskim odredbama, jasno proizilazi da su nadležni organi, a i prvostepeni sud pravilno cijenili da tužitelj nije ispunio uslove za izdavanje tražene građevinske dozvole, jer ugovor o koncesiji, koji je priložio uz zahtjev, nije dokaz o pravu građenja MHE na predmetnom zemljištu. Ovo stoga što dodijeljena koncesija podrazumijeva korištenje nepokretnosti na kojoj je dodijeljena, pa proizilazi de se u tu svrhu (izgradnja MHE) tražena dozvola nije mogla izdati jer je raspolaganje državnom imovinom u vlasništvu BiH zabranjeno, a zatražena je gradnja na spornoj parceli koja je u vrijeme rješavanja o zahtjevu tužitelja bila u vlasništvu/posjedu Države BiH, koja činjenica nije bila ni sporna u provedenom postupku. Stoga se ne mogu prihvatiti navodi tužitelja da se u ovoj stvari nije radilo o prenosu prava vlasništva niti prava raspolaganja na predmetnim nekretninama.

U vezi naprijed navedenog treba istaći da je Ustavni sud BiH u svojim odlukama (brojevi U-1/11 i U-4/21) izrazio stanovište da šume i šumsko zemljište (a što je u naravi predmetna parcela prema navedenoj presudi Općinskog suda u Mostaru) predstavljaju državnu imovinu, da je utvrđivanje vlasničkog statusa državne imovine u isključivoj nadležnosti države BiH, te da samo nadležno tijelo, na prijedlog zainteresovane strane može određenu imovinu izuzeti od privremene zabrane ustanovljene Zakonom o privremenoj zabrani raspolaganja državnom imovinom Bosne i Hercegovine, a takve odluke u konkretnom slučaju nesporno nije bilo.

Obzirom na ostale navode zahtjeva treba istaći da pribavljena informacija Pravobranilaštva BiH nije imala odlučujući značaj za rješenje ove upravne stvari, obzirom da je samo potvrdila zabranu raspolaganja državnom imovinom u skladu sa citiranim Zakonom, kao i da na državnom nivou nije donesen zakon koji bi regulisao prava svojine i upravljanja državnom imovinom, te uputila na zakonsku mogućnost izuzimanja određene imovine od propisane zabrane raspolaganja. Nasuprot tvrdnjama tužitelja, upravni organi su donijeli svoje odluke na osnovu priložene i pribavljene dokumentacije iz spisa predmeta, a za svoje odluke su dali potpune i jasne razloge, vodeći pri tome računa o procesnim pravima tužitelja, tako da se u konkretnoj stvari ne radi o bilo kakvoj povredi zakona na štetu tužitelja. Pored toga, nadležni organi, a i prvostepeni sud su u svojim odlukama pravilno ocijenili da je na osnovu pravosnažne presude Općinskog suda u Mostaru od 27.12.2019. godine naloženo brisanje ranije upisanog posjedovnog/zemljišno knjižnog stanja u pl.br. broj 42 k.o. V. i upis prava vlasništva i posjeda u korist države BiH sa dijelom 1/1, da je navedena presuda po pravosnažno okončanom sudskom postupku provedena u pl.br. broj 42 k.o. V. (po zahtjevu tužitelja prekinut predmetni upravni postupak dok se ne riješi prethodno pitanje upisa prava vlasništva države BiH na spornoj parceli), tako da su primjenom Zakona o privremenoj zabrani raspolaganja državnom imovinom Bosne i Hercegovine pravilno negativno riješili o zahtjevu tužitelja. Stoga se neosnovanim ukazuju prigovori tužitelja u pogledu pogrešne primjene materijalnog prava na konkretno činjenično utvrđenje.

Zbog svega iznesenog, ovaj sud je i ostale navode zahtjeva ocjenio neosnovanim, pa je na osnovu člana 46. stav 1. Zakona o upravnim sporovima odlučio kao u izreci ove presude.

Zapisničar
Hodžić Melisa, s.r.

Predsjednik vijeća
Jahjaefendić Jasmin, s.r.